

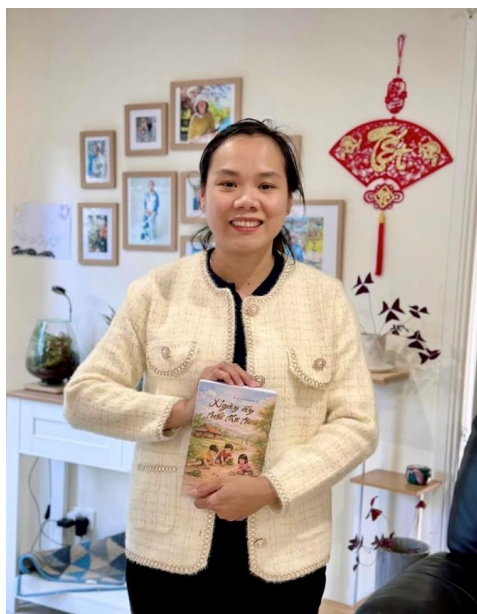
Tâm hương nhớ mẹ

17 Tháng 8, 2026

TRẦN TRUNG SÁNG

(Vanchuongphuongnam.vn) – Và điều an ủi sau cùng, tác giả tin rằng, ở một nơi nào đó, Mẹ cô sẽ mỉm cười khi nhìn thấy trang viết này – Ngày ấy tuổi thơ tôi. Bởi hơn tất cả, đây là minh chứng rằng, trong trái tim của cô, Mẹ luôn có một chỗ đứng thiêng liêng và bất biến, hôm nay, ngày mai, và mãi mãi...

Tác giả Võ Thị Diệu Hạnh (Diệu Hạnh Võ)



Ngày ấy tuổi thơ tôi, Tùy bút của Diệu Hạnh Võ, do Nhà xuất bản Hội nhà văn ấn hành (tháng 4/2026). Sách khổ 13x19cm, dày 200 trang. Bìa và tranh ảnh minh họa do chính tác giả thực hiện.

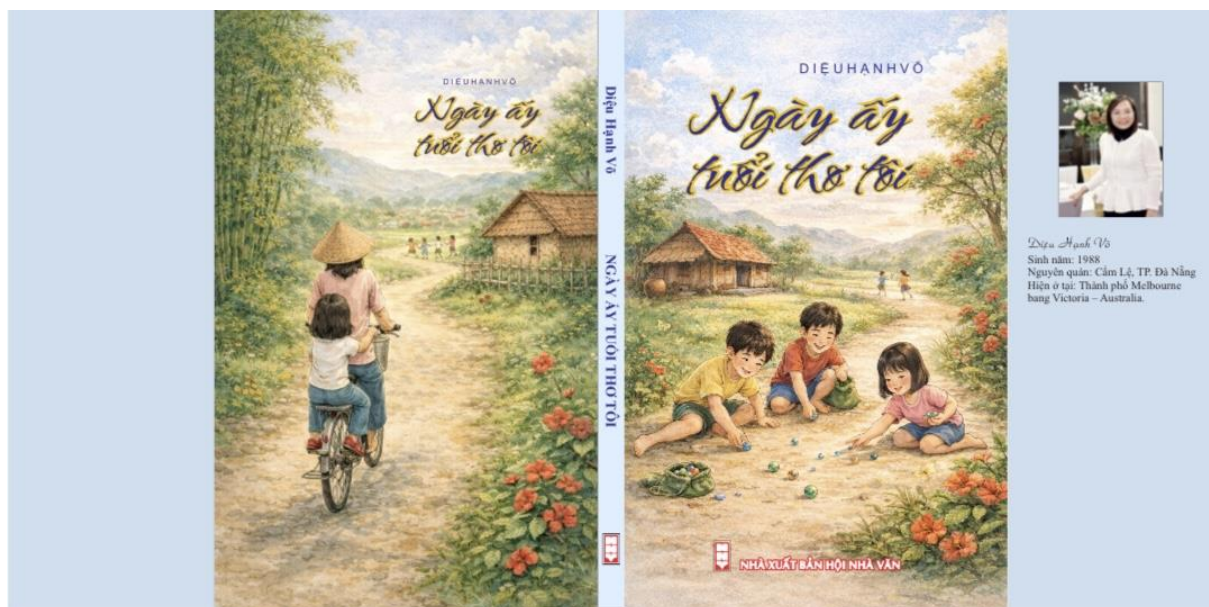
Diệu Hạnh Võ tên thật là Võ Thị Diệu Hạnh, sinh năm 1988. Quê quán: Cẩm Lệ, TP Đà Nẵng. Định cư tại Australia từ năm 2015. Hiện công tác tại bệnh viện Footscray, bang Victoria – Australia. Ngày 16/8, Diệu Hạnh Võ có buổi ra mắt tập sách đầu tay Ngày ấy tuổi

thơ tôi tại tư gia (số 02 Đoàn Thục, Anh Khê, Đà Nẵng) nhân ngày Lễ Giáp năm của thân mẫu tác giả.

Trong lời ngỏ tập tùy bút Ngày ấy tuổi thơ tôi, tác giả cho biết: " Tôi chưa nghĩ rằng có một ngày mình sẽ viết nên một cuốn sách, càng không nghĩ rằng mình đủ kiên nhẫn ngồi lại và ghi chép từng trang ký ức. Cho đến khi tôi mất Mẹ!". Bởi với cô: " Sự ra đi của mẹ để lại trong tôi một khoảng trống không thể lấp đầy. Thường ngày tôi vẫn tiếp tục sống như chưa hề có sự mất mát lớn trong tôi. Tôi vẫn lo toan cho gia đình nhỏ của mình và công việc bận bịu, nhưng sâu thẳm trong tim, nỗi đau ấy chưa bao giờ với đi. Tôi chợt nhận ra, từ nay sẽ

chẳng còn ai để kể tôi nghe về những ngày tháng tuổi thơ, về mái nhà xưa, về từng ký ức vụn vặt nhưng quý giá của gia đình mình”.

Bằng một giọng văn hồn nhiên, trong trẻo, qua 28 bài viết, hầu hết bao gồm các chủ đề: quê hương, gia đình, học đường, bạn bè, và đặc biệt ký ức về người Mẹ yêu quý... , Diệu Hạnh Võ đã dẫn dắt, chia sẻ cùng bạn đọc về một thế giới tuổi thơ lung linh, rực rỡ, an bình bởi nơi ấy luôn ngập tràn tình yêu thương của mẹ và những người thân.



Bìa tập sách Ngày ấy tuổi thơ tôi

Khởi đầu là vùng đất thân thiết mang tên “ Gò Theo”, nơi có con đường đất xói mòn thành hục hang khi mùa mưa kéo về, bước đi như nhảy chân sáo trên rãnh đất ngấm nước ướt nhão mới tới nhà...Nơi ấy, bọn trẻ con lập thành nhóm ngày nào cũng hò hét, nhất là ba tháng hè trọn vẹn tuổi thơ đầy chiến tích. Nơi ấy, hình bóng người mẹ yêu quý mãi về sau, đi đâu và làm việc gì, tác giả không bao giờ quên được” (Vườn hồng).

Cũng như hoài niệm của bao người khác về thời đi học, với tác giả Diệu Hạnh Võ, ngày khai trường khi chính thức bước vào lớp Một thật vô cùng thiêng liêng, lắng sâu trong ký ức đến từng chi tiết: “Mẹ ủi sẵn cho tôi bộ quần áo trắng mới tinh, thơm mùi vải mới, treo ngay ngắn trên móc. Tôi xỏ đôi giày sandal

mẹ mua bằng số tiền lương dành dụm. Ba cẩn thận bọc từng cuốn sách, quyển vở bằng giấy bóng kính, dán nhãn vở ngay ngắn và nắn nót ghi tên tôi, ghi tên lớp học bằng nét chữ đẹp đẽ, chừa chu của ba...", để rồi đến nay, khi đã trở thành một người lớn, cô lại thấy: "... cảm xúc ấy càng đặc biệt hơn bao giờ hết, bởi vì đứa con trai nhỏ của tôi, khi vừa tròn năm tuổi, cũng háo hức và chờ đợi chính thức bước vào cánh cổng tiểu học – bắt đầu một hành trình mới, giống như tôi ngày nào" (Tự trường).

Cứ như thế, từng ngày lớn lên, tác giả viết: " Lớn lên từ mưa, từ khói bếp, từ cái nia bột đặt giữa hiên nhà, từ món canh mà tôi thích nhất, từ tiếng cười của ba mẹ rộn rã căn nhà, từ bàn tay mẹ lấm bột mà ấm áp, từ sự chăm chút yêu thương của ba mẹ. Những điều đó không ồn ào, không đáng kể với ai khác, nhưng với tôi, đó là cả một niềm vui tuổi thơ", bởi tất cả điều đó cho cô cảm giác được chở che, và cô hiểu rằng: "dù ngoài đời kia có chật chội, thì trong nhà này, vẫn có chỗ để được che chở mà lớn lên" (bánh canh mẹ nấu). Thậm chí, còn hơn thế nữa, ở bài viết khác, tác giả khiến người đọc không khỏi ganh tị bởi niềm hạnh phúc giản đơn mà cô đã có được chỉ từ mùi khói bếp len lỏi trong từng bữa cơm nghèo của mái ấm gia đình: "Tôi lớn lên từ tình thương của ba, sự tảo tần của mẹ, và từ những làn khói bếp mùng cửa nghi ngút thứ mùi mà trong trí nhớ tôi luôn ghi lại. Có lẽ từ những ngày thơ bé đầy khói bếp ấy tôi đã học được những bài học giản dị rằng yêu thương không cần nói thành lời – chỉ cần cố gắng làm một điều nhỏ thôi cũng đủ để thổi ấm lòng" (Khói bếp).

Đáng chú ý nhất, tập sách Ngày ấy tuổi thơ tôi của Diệu Võ Hạnh được tác giả thực hiện hoàn tất như một món quà, một nén tâm hương dâng lên Mẹ vào ngày Giáp năm, tròn một năm kể từ ngày Mẹ rời xa. Trong đó, những dòng chữ đầy cảm xúc chừng như còn đang nóng hổi: "Ngày mai, con sẽ tiễn đưa Mẹ, ngày cuối cùng con được gần Mẹ nhất. Mẹ hãy ra đi thanh thản. Mọi việc ở nhà con sẽ thay Mẹ lo toan chu toàn, như những gì Mẹ đã từng làm. Ở một thế giới khác, Mẹ sẽ không còn bệnh tật, không còn lo âu hay đau đớn nữa chỉ còn lại những hạnh phúc mà Mẹ xứng được nhận" (Gửi mẹ kính yêu). Để rồi, ngay sau đó, tác giả nhận ra: "Mùa Vu Lan này, tôi đã mồ côi mẹ! Trên ngực áo tôi cài một bông hoa trắng. Bông hoa lạnh lẽo nhắc tôi rằng từ nay chẳng còn cơ hội để được nắm tay mẹ đi giữa chợ đời. Mất mẹ, tôi mới thấm rằng

thế gian rộng lớn đến đâu cũng hóa nhỏ bé và trống trải vô cùng. Mẹ người đã từng che chở, yêu thương, dạy dỗ tôi nay đã đi về một cõi xa xăm. Chỉ còn tôi ở lại, tập làm quen với hai chữ “mồ côi” (Mồ côi).

Và điều an ủi sau cùng, tác giả tin rằng, ở một nơi nào đó, Mẹ cô sẽ mỉm cười khi nhìn thấy trang viết này – Ngày ấy tuổi thơ tôi. Bởi hơn tất cả, đây là minh chứng rằng, trong trái tim của cô, Mẹ luôn có một chỗ đứng thiêng liêng và bất biến, hôm nay, ngày mai, và mãi mãi...

T.T.S